

N:o 11.

Ank. till Riksd. Kansli d. 24 Febr. 1869, kl. 10 f. m.

Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 5) Utåtande N:o 4, i anledning af väckt motion om ändring af Kongl. Förordningen den 12 Februari 1864, angående passagerare-ångfartyg.

Uti en till Andra Kammarens Tillfälliga Utskott N:o 5 hänvisad motion, N:o 108, har Herr *Th. Ekenstam* på anförda skäl föreslagit: att uti § 36 Art. 5 af Kongl. Maj:ts nådiga Förordning, angående hvad i afseende å passagerare-ångfartygs byggnad, utrustning och begagnande iakttagas bör af den 12 Februari 1864, orden: »att Öfverståthållare-embetet eller Kongl. Maj:ts Befallningshafvande skall, efter pröfning af företedda intyg om sådan persons lämplighet, tillståndsbevis för honom utfärda», måtte få utgå, och i dess ställe insättas:

»att Öfverståthållare-embetet, magistrat inom städerna eller domhafvande å landet, hvar å sin ort, skall, efter pröfning af företedda intyg om sådan persons lämplighet, tillståndsbevis för honom utfärda.»

I ofvannämnda 36 § stadgas: »att föra befäl å passagerarefartyg är endast den behörig, som antingen undergått sjöofficers- eller föreskrifven ångbåtsbefälhafvare-examen, eller ock före kungörandet af denna författning varit berättigad att sådant befäl utöfva. Till befälhafvare å de fjerde klassens ångfartyg, som antingen äro af beskaffenhet att de icke på något af de farvatten, hvarå de gå, få föra mer än 120 passagerare, eller ock aldrig göra längre resor än af en geografisk mil från sin hufvudstation, må dock äfven antagas annan välfrejdad person, som med ordentligt uppförande förenar nödig erfarenhet i sjömansyrket, samt i öfrigt besitter för en sådan befattning erforderlig praktisk duglighet; med förbehåll likväl att

Öfverståthållare-embetet eller Vår Befallningshafvande skall, efter pröfning af föredetta intyg om sådan persons lämplighet, tillståndsbevis för honom utfärda.»

Utskottet vill visserligen icke bestrida att, på sätt motionären antydt och med ett uppgifvet exempel närmare visat, fall kunna inträffa då erhållandet af sådana tillståndsbevis, som här äro i fråga, från den myndighet det enligt nu gällande lag tillkommer att desamma utfärda, är förenadt med tidsutdrägt och dermed följande olägenheter och kostnader för vederbörande rederier. Genom behörig omtanka å dessa sednares sida torde dock en sådan tidsutdrägt oftast kunna i betydlig mån förminskas och de påvisade olägenheterna åtminstone till någon del undvikas. Dessutom läser icke böra förbises huru magtpåliggande det är, att till ångbåtsbefälhafvare, af hvars skicklighet och ordentlighet medföljande passagerares lif och egendom ofta bero, icke må antagas personer, som möjligen kunna vara i saknad af nyssnämnda egenskaper.

För allmänhetens betryggande i berörda hänseende är det sålunda af vikt, att den myndighet, som skall utfärda ifrågavarande tillståndsbevis, är i besittning af sådana insigter och har för sig öppna sådana utvägar att i förekommande fall inhemta närmare upplysningar, att pröfningen af en ångbåtsbefälhavares kompetens icke må blifva inskränkt till endast en formel granskning af de föredetta skriftliga vitsorden. Dessa insigter och denna förmåga att förskaffa sig närmare upplysningar lära väl kunna förutsättas hos länsstyrelserna, på grund af dessas såväl sammansättning som ställning såsom högsta administrativa myndigheter inom orterna, hvaremot de icke i lika mån kunna anses förefinnas hos magistrat eller domhafvande, helst, hvad särskildt beträffar domhafvanden, det lätt skulle kunna hända att denne, som tilläfventyrs nyss tillträdtt sin befattning och sålunda ännu ej hunnit förvärfva någon fullständigare kännedom om ortens förhållanden, vid pröfningen af en till ångbåtsbefälhafvare anmäld persons kompetens kunde begå ett å hans sida ganska förlåtligt, men för det allmänna vådligt misstag.

Af sålunda anförda skäl föranledes Utskottet hemställa,

att ifrågavarande motion icke måtte bifallas.

Stockholm den 23 Februari 1869.

Å Utskottets vägnar:

Gust. E. Widell.